

EZSDRÁS KÖNYVE 1-10.

Ezsdrás a könyvének első részét a krónikákból másolta le, hiszen amikor Círus király elrendelte a templom újjáépítését, akkor ő még nem is élt. Az első hat fejezet a babilóniai fogságból történő visszatérés első hullámáról szól.

Círus perzsa király uralkodásának első esztendejében, azért, hogy beteljesedjék az ÚRnak Jeremiás által mondott igéje, arra indította az ÚR Círus perzsa király lelkét, hogy egész birodalmában szóban és írásban kihirdettesse a következőket:

Ezt mondja Círus perzsa király: A föld minden országát nekem adta az ÚR, a menny Istene. Ő bízott meg engem azzal, hogy felépíttsem templomát a Júdában levő Jeruzsálemben.

Megemlíti itt Jeremiás próféciját, amelyet a Jeremiás 25.-ik fejezetében találhatunk a 11.-ik verstől:

Ez az ország szörnyű romhalmazzá lesz, és ezek a népek Babilónia királyának fognak szolgálni hetven esztendeig.

De ha majd eltelik a hetven esztendő, megbüntetem Babilónia királyát és népét - így szól az ÚR -, meg a káldeusok országát bűnei miatt, és pusztává teszem örökre.

Mert beteljesítem mindazt, amit erről az országról mondtam

A Jeremiás 29:10-ben pedig:

Ezt mondja az ÚR: Majd ha eltelik a babiloni hetven esztendő, akkor gondom lesz rátok, és valóra váltom azt a jó szót, hogy visszahozlak benneteket erre a helyre.

Mert csak én tudom, mi a tervem veletek - így szól az ÚR -: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek.

Ha segítségül hívtok, és állhatatosan imádkoztok hozzám, akkor meghallgatlak benneteket.

Megtaláltok engem, ha kerestek és teljes szívvel folyamodtok hozzám.

Megtaláltok engem - így szól az ÚR -, jóra fordítom sorsotokat, összegyűjtlek benneteket minden nép közül és minden helyről, ahová szétszórtalak - így szól az ÚR -, és visszahozlak erre a helyre, ahonnan fogságba vitettelek benneteket.

A Dániel 9.-ik fejezetében pedig:

A médek közül származó Ahasvérus fiának, Dáriusnak az első évében, miután ő a káldeusok országának a királya lett,

az ő uralkodásának első évében én, Dániel, megértettem az írásokból, hogy mit jelent azoknak az éveknek a száma, amelyekről az ÚR igéje szólt Jeremiás prófétának, hogy hetven évnek kell eltelnie a rombadőlt Jeruzsálem fölött.

Az Úristenhez fordultam, hozzá folyamodtam imádsággal és könyörgéssel, böjtölve zsákruhában és hamuban.

Dániel ismerte Jeremiás próféciját, és a hetven évnyi fogság elteltével kereste az Úr akaratát, és meg akarta tudni, hogy vajon milyen szerepet szán neki az Úr a visszatelepítés során.

Ézsaiás a 44:28-tól ezt írja:

Én mondom Círust pásztoromnak, és ő minden kívánságomat teljesíti, amikor azt mondja: Építsék föl Jeruzsálemet, és rakják le a templom alapját!

Ezt mondja az ÚR fölkentjének, Círusnak, akinek megfogtam a jobb kezét, népeket teríték le előtte, és királyok övét oldom meg, kitáruznak előtte az ajtók, nem maradnak zárva a kapuk:

Én megyek előtted, a rögös utat elegyengetem, az ércajtókat betöröm, és a vaszárakat leverem.

Neked adom a sötétség kincseit, az elrejtett drágaságokat, hogy megtudd: én vagyok az ÚR, aki téged néven szólított, Izráel Istene.

Szolgámért, Jákóbért, választottamért, Izráelért szólítottalak neveden, híres nevet adtam neked, noha nem ismertél

Ézsaiás próféciaja 200 évvel az események megtörténte előtt került leírásra. Isten 150 évvel Círus születése előtt már megnevezte őt, és előre kimondta, hogy ő lesz az, aki megengedi a népének, hogy visszatérjen, és újjáépítse a templomot. Lenyűgöző prófeciák tömegének szála futnak össze Ezsdrás könyvének első soraiban, és Dániel azt is megprófétálta, hogy a méd-perzsa birodalom legyőzi majd Babilónt.

A Biblia történelmében nagyon izgalmas idők azok, amikor Isten az ígéreteit kezdi beteljesíteni, amikor látni lehet, hogy a dolgok kezdenek a helyükre kerülni. Ha előre tudod, hogy a fogság hetven éven keresztül fog tartani, akkor elkezdted számolni az éveket, és amikor már közeledik a vége akkor nagy izgalomba jössz, mert várható, hogy a dolgok megmozdulnak a 70.-ik év körül. Aztán, amikor Círus veszi át az uralmat Babilón felett, akkor még nagyobb az izgalom, mert tudod, hogy Isten már akkor megnevezte őt a népe szabadítására, amikor még meg sem volt születve.

Ma is nagyon sok izgalmas dolgot láthatunk, amelyek a világban történnek, és látható, hogy Isten hogy rakja össze a dolgokat. Egy olyan történelmi korszakba lépünk, amely Ezsdrás könyvének első fejezetéhez hasonló, amikor látható, hogy Isten kezdi beteljesíteni ígéreteit, mindent előkészít, és a levegőben is érezhető az az izgalom, amely Isten Igéjének beteljesedését előzi meg.

Dániel megprófétálta, hogy a perzsák legyőzik Babilónt. Ő tanácsadója volt Nebukonozornak is, és amikor annak unokája, Belsacár lett a király, akkor már visszavonult a királyi udvarból. Amikor az írás megjelent a palota falán, Dánielt behívták, hogy megmagyarázza azt, és el is mondta neki, hogy még aznap éjjel elveszíti a királyságot, és meg is halt. Ebben az időben Dániel kb. 90 éves volt, és kb. 110-115 évig élt, egészen a templom újjáépítésének idejéig.

Círus adta ki először a rendeletet az újjáépítésre, és kb. 50.000 zsidó tért vissza, és elkezdte újjáépíteni a templomot, ismét benépesítve a földet. A Círus utáni király megállította a templom építését, és azután Dáriusz engedte meg újra, kb. 16 évvel az első visszatérés után, hogy ismét újra induljon a helyreállítás. Ez a Dáriusz király Dániel barátja volt, akit csellel rávettek, hogy Dánielt az oroszlánok börtönébe vettesse.

Azután a király a palotájába ment, és böjtölve töltötte az éjszakát; nőt sem engedett be magához, és kerülte őt az álom.

Hajnalhasadáskor mindjárt fölkel a király, és sietve odament az oroszlánok verméhez.

Amikor odaért a veremhez, szomorú hangon kiáltott Dánielnek. Így szólt Dánielhez a király: Dániel, aki az élő Isten szolgálja vagy! A te Istened, akit te állhatatosan tisztelsz, meg tudott-e menteni az oroszlánoktól?

Dániel így felelt a királynak: Király, örökké élj!

Az én Istennem elküldte angyalát, és az bezárta az oroszlánok száját, úgyhogy nem bántottak engem. Mert ő ártatlannak talált engem, és téged sem bántottalak meg, ó király, semmivel.

Akkor a király nagyon megörült, és kihúzatta Dánielt a veremből. Ki is húzták Dánielt a veremből, és semmi sérülés nem volt rajta található, mert hitt Isteneben.

Ezután a király odavitette azokat az embereket, akik bevádolták Dánielt, és bedobták őket fiaikkal és feleségeikkel együtt az oroszlánok vermébe. Még a verem fenekére sem értek, máris megragadták őket az oroszlánok, és összezúzták minden csontjukat.

Ez az a Dáriusz, aki tehát kiadta másodsor a rendeletet a templom újjáépítésére, és pénzt is adott annak segítésére.

Aki csak az ő népéhez tartozik közületek, legyen azzal Istene, menjen el a Júdában levő Jeruzsálembe, és építse fel Izráel Istenének, az ÚRnak a házát! Ő az Isten Jeruzsálemben.

Aki csak megmaradt bárhol, ahol jövevényként él, azt segítsék annak a helynek a polgárai ezüsstel, arannyal, különféle javakkal és állatokkal, meg önkéntes ajándékokkal az Isten jeruzsálemi háza számára.

Elindultak tehát Júda és Benjámin családfei, meg a papok és a lévíták. Mindnyájuk lelkét arra indította az Isten, hogy menjenek el, és építsék fel az ÚR házát Jeruzsálemben.

Egész környezetük segítette őket ezüstitárgyakkal, arannyal, különféle javakkal, állatokkal és kincsekkel, önkéntes adományaikon kívül.

Círus király pedig előhozatta az ÚR házának az edényeit, amelyeket Nebukadneccar vitt el Jeruzsálemből, és saját istenei templomának ajándékozott.

Előhozatta ezeket Círus perzsa király Mitredát kincstárnok felügyeletével, és szám szerint átadta Sésbaccarnak, Júda fejedelmének.

Ez volt a számuk: harminc aranytál, ezer ezüstitál, huszonkilenc kés,

harminc aranyserleg, négyszázötven másodrendű ezüstsérleg és ezer más edény.

Összesen ötezer-négyszáz arany- és ezüstedény volt. Mindezt magával vitte Sésbaccar, amikor a foglyok elmentek Babilóniából Jeruzsálembe.

Az asszírok és a babilóniak a leigázott népeket elhurcolták a hazáikból, és máshová telepítették őket, hogy azok elveszítsék nemzeti tudatukat, és a harci kedvüket. A perzsák sokkal emberségesebbek voltak, és az volt a szokásuk, hogy visszatelepítették az embereket a hazáikba. Itt olvashatjuk, hogy a júdaiak és a benjáminiak mentek haza, később majd olvashatunk Manassé, Efraim törzseiről is, akik visszatértek.

Azért említem ezt, mert vannak olyanok akik a tíz elveszett törzsről regélnek, és azt állítják, hogy az angol-szász nemzetek Izrael tíz elveszett törzsének részei. A Bibliában sehol sem olvashatunk tíz elveszett törzsről. Az Újtestamentumban találunk utalást a külföldön szétszóródott tizenkét törzsről. De elveszett törzsről nem szól semmilyen történet, és már itt is több, mint két törzs tért vissza a földre a lévítákkal együtt.

Ma már nem tudják a zsidók, hogy melyik törzsből származnak, de ez már nem is fontos, hisz csak Jézus Krisztus eljöveteleig volt ez fontos, mert Ő Júda törzséből kellett születnie. Ennek ellenére Isten pontosan tudja, hogy ők hol vannak, és Isten elpecsételt majd minden törzsből 12.000-et nemsokára, amikor az egész világréndszert eltünteti Jézus Krisztus visszajövetelekor.

Ezsdrás második fejezetében olvashatjuk a névsort, a családokat, a visszatérő emberek számát. A 62.-ik versben:

Ezek keresték bejegyzésüket a származási jegyzékben, de nem találták, ezért meg kellett válniuk a papságtól.

A királyi helytartó pedig megmondta nekik, hogy nem ehetnek az igen szent ételekből, amíg szolgálatba nem lép a főpap, aki dönthet az úrimmal és a tummimmal.

Az úrim és a tummim a főpapról voltak. A szavak jelentése: fények és tökéletesség. Hogy ezek pontosan mik voltak, azt nem tudjuk, de ezeket használták arra, hogy Isten akaratát megtudják. Az általános nézet az, hogy egy fehér és egy fekete kő lehetett egy kis zacskóban. Amikor egy eldöntendő kérdéssel álltak szembe, akkor a főpap kérte Istent, hogy adjon választ, majd benyúlt a kis tarisznyába, és kihúzott egy követ. Ha az a fekete volt, akkor a válasz NEM volt, a fehér pedig az IGEN-t jelentett. Ezzel a módszerrel tudták meg Isten akaratát.

Az egész gyülekezet összesen negyvenkétezer-háromszázhatvan fő volt, azonkívül hétezer-háromszázharminchét rabszolga és szolgálóleány, meg kétszáz énekes és énekesnő. Volt hétszázharminchat lovuk, kétszáznegyvenöt öszvériük, négyszázharmincöt tevéjük és hatezer-hétszázhusz szamaruk. Amikor megérkeztek Jeruzsálembe az ÚR házához, egyes családfők önkéntes ajándékot adtak az Isten házára, hogy felépítsék a régi helyén. Erejükhöz képest adtak az építés költségeire hatvanegyezer aranydrahmát, ötezer ezüstminát és száz papi köntöst. A papok és a lévíták, meg a hazatért nép, az énekesek, a kapuőrök és a templomszolgák letelepedtek a maguk városaiban; egész Izráel a maga városaiban. Amikor elérkezett a hetedik hónap, és Izráel fiai már a városokban voltak, egy emberként összegyűlt a nép Jeruzsálemben. Ekkor fogott hozzá Jészua, Jócádák fia, szolgatársaival, a papokkal, és Zerubbábel, Sealtiel fia, testvéreivel együtt, hogy felépítsék Izráel Istenének az oltárát, és égőáldozatokat mutassanak be rajta úgy, ahogyan meg van írva Mózesnek, Isten emberének a törvényében. A régi helyén állították föl az oltárt, mert rettegtek a tartományok népétől, és égőáldozatokat mutattak be rajta az ÚRnak: reggeli és esti égőáldozatokat.

Zerubbábel az emberek politika vezetője volt, aki Jojakin király unokája volt, tehát a monarchia szerint ő lett volna a király. Jészua pap pedig az emberek leki vezetője volt.

A monarchiának vége volt, és egészen Jézus visszatéréséig nem is lesz királya Izraelnek, akkor viszont be fog teljesülni a Dávidnak adott prófécia, hogy nem fog kiveszni utódja a trónról, mert Isten vissza fogja állítani az Ő örök időkhöz tartó királyságát itt a földön.

Zakariás könyvében olvashatjuk, hogy Zerubbábel és Jészua Isten eszközei voltak arra, hogy az embereket visszavezessék a földre, és bátorítsák őket. Ugyanerről az időszakról ír Haggeus próféta is, és ezeket most érdemes elolvasni.

Már a templom újjáépítése előtt kezdtek áldozatokat bemutatni az Úrnak, mert nagyon nagy volt körülöttük az ellenállás. Félelemben éltek, és Isten védelmét kérték reggel és este.

Megtartották a sátoros ünnepet, ahogyan meg van írva, és bemutatták az égőáldozatot napról napra, megfelelő számban, a rendtartás szerint, mindegyiket a maga napján; továbbá az állandó égőáldozatot, az újhord napján és az ÚR minden szent ünnepén esedékes égőáldozatot, és mindazoknak az önkéntes áldozatát, akik ilyent vittek az ÚRnak.

Érdekes, hogy az Úrnak való adakozás említésekor mindig olvashatjuk azt, hogy önkéntes kell legyen az áldozat. Nincs helye nyomásnak az Istennek való adakozásban. „Sohase adjatok kényszer hatására, hanem úgy ahogy minden ember eldöntötte a szívében” – mondja Pál. Szomorú és szégyenletes, hogy az egyház mindenféle nyomásgyakorlást használ arra, hogy az emberekből kicsikarja az adakozást Isten munkájára. Sokféle ilyen taktika van: sírás és jajgatás, hogy szimpátiát vívjanak ki, kiabálás és műlelkésedés, nyomás, nyomás és ismét csak nyomás.

Ha úgy adok, hogy mások lássák, hogy mennyit adok, akkor rosszul fogom érezni magam, és meg fogom bánni. De Isten nem akarja azt az adományt, amelyet később megbánnak, ezért adni mindig csak szabad akaratból, szabad szívből, nagy hangoskodás és reklám nélkül érdemes.

De pénzt adtak a kőfaragóknak és az ácsoknak, ételt, italt és olajat a szidóniaknak és a tírusziaknak, hogy szállítsanak cédrusfát a Libánonról Jáfóba a tengeren, Círus perzsa király engedélyével.

Azután hogy megérkeztek Jeruzsálembe az Isten házához, a második esztendő második hónapjában tették meg az előkészületeket Zerubbábel, Sealtiel fia, Jészua, Jócádák fia és többi szolgatársuk, a papok, a lévíták és mindazok, akik visszaérkeztek Jeruzsálembe a fogságból. A húszéves és annál idősebb lévítákat bízták meg azzal, hogy vezessék az ÚR házának az építését.

Jészua a fiaival és testvéreivel, Kadmiél a fiaival, továbbá Júda fiaival, meg Hénádád fiai a fiaikkal és testvéreikkel, a lévítákkal egy emberként vállalták, hogy vezetik azokat, akik az Isten házának az építését végzik.

Az építők tehát lerakták az ÚR templomának az alapját, és odaállították a papokat szolgálati öltözetben harsonákkal, meg a lévítákat, Ászáf fiait cintányérokka, hogy dicsérjék az URat, Izráel királyának, Dávidnak az előírása szerint.

Énekeltek, dicsérve és magasztalva az URat, mert jó, mert örökké tart szeretete Izráel iránt. Az egész nép pedig nagy örömujjongásban tört ki, dicsérve az URat azért, hogy lerakhatták az ÚR házának az alapját.

El tudjátok képzelni, hogy hogyan nézhetett ki mindez. Amikor visszeretek Jeruzsálembe, amely romokban és elhagyatottan hevert 70 éven keresztül, voltak olyanok közöttük, akik látták az eredeti templomot, de legtöbbsen sohasem látták Jeruzsálemet. Eltakarították a romokat és ismét megvetették a templom alapköveit. Nagyon örültek, hogy mindez sikerült, és egy nagy ünnepet tartottak, áldoztak Istennek, a papok fújták a trombitákat, mások cintányérokot csapkodtak, majd a kórusok dicséreteket kezdtek énekelni az Úrnak. Nagyon hálásak voltak, hogy ismét van egy olyan központi dicsőítő helyük, ahová összegyűlhetnek Isten jelenlétében, és áldozhatnak Neki.

De voltak akik emlékeztek Salamon templomának dicsőségére és szépségére.

Sokan az idősebb papok, lévíták és családfők közül, akik még látták az első templomot, hangosan sírtak, amikor szemük láttára rakták le ennek a templomnak az alapját, sokan pedig hangosan ujjongtak, és örvendeztek,

úgyhogy a nép közül senki sem tudta megkülönböztetni az örömujjongás hangját a sírás hangjától, mert a nép igen hangosan ujjongott, és messzire hallatszott a hangja.

Amikor Júda és Benjámin ellenségei meghallották, hogy a fogságból hazatértek templomot építenek Izráel Istenének, az ÚRnak,

elmentek Zerubbábelhez, meg a családfőkhöz, és ezt mondták nekik: Hadd építsünk veletek együtt, mert mi is a ti Istenetekhez folyamodunk, ahogyan ti, és neki áldozunk Észar-Haddón asszír király idejétől fogva, aki idehozott bennünket.

Zerubbábel, Jészua és Izráel többi családfője azonban így felelt nekik: Nem építhettek velünk együtt templomot a mi Istenünknek, hanem mi magunk akarjuk azt felépíteni Izráel Istenének, az ÚRnak, ahogyan megparancsolta nekünk Círus király, Perzsia királya.

Ezért az ország népe elcsüggesztette Júda népét, és elrettentette őket az építéstől.

Amikor az északi királyságot legyőzték az asszírok, akkor elhurcolták Izrael népét, és szétszórták őket szerte a világban, és más nemzetek fiait telepítették a földre, amelyet aztán Samáriának kezdtek hívni, mert ez volt a főváros neve is. Ezeket később szamaritánusoknak hívták. Amikor megérkeztek Izrael földjére, akkor a vadállatok sokakat megöltek, és ezért elmentek a királyhoz, hogy elmondják neki, hogy nem ismerik annak a földnek az isteneit, és ezért még az állatok is ellenük fordultak. A király küldött nekik papokat, akik Isten imádatára tanították őket.

Igy történt, hogy félték az Urat, de a saját isteneiket tisztelték, másszóval Istent is „bevették” a dicsőítő programokba. Nem volt ez igazi Isten imádat, és ők nem is voltak Ábrahám vagy Izrael fiai. Mégis áldoztak Istennek, mert a papok megtanították őket erre, és ezért aztán ők is akartak segíteni a templom újjáépítésében. Mivel azonban keverték Őt a többi istennel, ezért Zerubbábel és a főemberek úgy döntöttek, hogy nem kell a segítségük.

Nagyon jó lenne, ha az egyház is hasonlóképpen viszonyulna a világhoz, mert nincs szükségünk a világ segítségére ahhoz, hogy Isten munkáját végezzük. Nem mindenki látja ezt így, és sok gyülekezetben a Sátánt hívják segítségül a templomépítésekre és más programokra. Istennek nincs szüksége segítségre olyanoktól, akik nem az Ő igazi szolgálói. Úgy gondolom, hogy hibás dolog Isten munkájára világi emberektől pénzt és adományokat szerezni.

A szamaritánusokkal nem keveredtek a zsidók később sem, még Jézus idejében sem, ami már ezek után 400 évvel történt. Emlékeztek, amikor Jézus találkozott a szamaritánus asszonnyal a kútnál, és vizet kert tőle, az asszony elképedve kérdezte, hogy „Zsidó létedre hogy kérhetsz vizet tőlem, mert a zsidók nem foglalkoznak a szamaritánusokkal.” Ez így is volt. Amikor a zsidók messze földről Jeruzsálembé igyekeztek, nem mentek át a szamaritánusok földjén, hanem lementek egész a Jordán folyó partjára, és ott jöttek fel Jerikó irányából, ahelyett, hogy a rövidebb utat választották volna Samárián keresztül.

A Szentlélek rászállt a korai egyházra, és az üldöztetések miatt a hívők szétszéledtek. Jézus azt mondta nekik mielőtt eltávozott:

erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig.”

Az üldöztetések alatt Fülöp elment Samáriába, és elkezdte Krisztust prédikálni a szamaritánusoknak. Sokan hittek és megkeresztelkedtek, amikor látták a csodákat Fülöp keze által.

Amikor a jeruzsálemi gyülekezet hallotta, hogy a szamaritánusok megtértek, elküldték hozzájuk Pétert és Jánost, hogy megkapják a Szentlélek ajándékát.

Amikor látta Simon, hogy az apostolok kézzelnyúlással adatik a Lélek, pénzt ajánlott fel nekik, és így szólt: „Adjátok meg nekem is ezt a hatalmat, hogy akire ráteszem a kezemet, az vegye a Szentleket.”

Péter azonban ezt mondta neki: „Vesszen el a pénzed veled együtt, amiért azt gondoltad, hogy pénzen megszerezheted az Isten ajándékát!

...

Simon így válaszolt: „Könyörögjétek értem az Úrhoz, hogy semmi se szálljon rám abból, amit mondtatok.”

Igy hozták el a szamaritánusokhoz az evangéliumot. Jelenleg kb. 200 szamaritánus él, és ők még mindig azt hiszik, hogy Garizim hegyén kell Istent imádni. Emlékeztek, hogy mit mondott a szamaritánus asszony Jézusnak a kútnál:

A mi atyáink ezen a hegyen imádták az Istent, ti pedig azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol Istent imádni kell.”

A szamaritánusok továbbra is évente megtartják a páska áldozatot, és egy bárányt áldoznak a Garizim hegy tetején. Ezek az emeberek csak egymással házasodnak, és lassan már mindnyájan idioták lesznek emiatt.

Ezért az ország népe elcsüggesztette Júda népét, és elrettentette őket az építéstől.

Tanácsadókat béreltek föl ellenük Círus perzsa király uralkodásának egész idejében, Dárius perzsa király uralkodásáig, hogy megghiúsítsák szándékukat.

Ahasvérós uralkodása alatt, uralkodása kezdetén vádoló levelet írtak Júda és Jeruzsálem lakói ellen.

Artahaszta idejében pedig Bislám, Mitredát és Tábeél, többi hivatalnoktársukkal együtt írtak Artahaszta perzsa királynak.

...

„ Szolgáid, a Folyamon túli emberek jelentik:

Tudtára adjuk a királynak, hogy a zsidók, akik eljöttek tőled, megérkeztek hozzánk Jeruzsálembé, építik ezt a lázadó és gonosz várost, helyreállítják a várfalakat, és javítgatják az alapokat.

Most azért tudtára adjuk a királynak, hogy ha ez a város felépül, és a várfalak elkészülnek, akkor nem fognak fizetni adót, beszolgáltatást és vámot, és a királyi kincstár károsodik.

Mivel pedig mi a palota sójával szólnak, és nem illik elnéznünk, hogy becsapják a királyt, ezért küldtük ezt a jelentést a királynak.

Nézzék csak át az őseid történetéről szóló könyvet! Megtalálod, és megtudod a történetek könyvéből, hogy ez a város lázadó, a királyokat és a tartományokat megkárosító város volt, régtől fogva pártütések történtek benne, ezért rombolták le ezt a várost.

Mi tehát tudatjuk a királlyal, hogy ha ez a város felépül, és várfalai elkészülnek, akkor nem tesz birtokod a Folyamon túl.”

A király ezt a döntést küldte: „ Rehúm kormányzónak, Simsaj kancellárnak és többi hivatalnoktársuknak, akik Samáriában meg a többi Folyamon túli városban laknak: Békesség!

A levelet, amelyet nekiünk küldtetek, érthetően felolvasták előttem.

Ezért parancsot adtam, hogy nézzenek utána ennek, és úgy találták, hogy az a város régtől fogva lázongott a királyok ellen, lázadások és pártütések történtek benne,

és hatalmas királyok voltak Jeruzsálemben, akik urai voltak az egész Folyamon túli tartománynak, és adót, beszolgáltatást meg vámot fizettek nekik.

Most azért adjatok parancsot, hogy akadályozzák meg ezeket a férfiakat, és ne építsék azt a várost, amíg tőlem újabb parancs nem érkezik.

Ügyeljetek arra, hogy ne történjék hanyagság ebben a dologban, és így ne növekedjék a kár a királyok rovására!”

Mihelyt felolvasták Artahsasztá király levelének a szövegét Rehúm és Simsaj kancellár, meg hivatalnoktársaik előtt, sietve Jeruzsálembé mentek a zsidókhoz, és karhatalommal megakadályozták munkájukat.

Ekkor szüntették meg a munkát Jeruzsálemben az Isten házánál, és szünetelt az Dárius perzsa király uralkodásának a második esztendejéig.

Megállt a munka, és 10 éven keresztül szünetelt a templom felépítése. Ekkor az emberek a saját házaikkal kezdtek foglalkozni, szépen felépítették azokat, és ott hagyták az Úr házát a pusztulásban.

Haggeus első fejezetében olvashatjuk:

Hát annak itt van az ideje, hogy ti magatok faburkolattal díszített házakban lakjatok, amikor a templom még romokban hever?

Azért így szól a Seregek URa: Gondoljátok meg, mi történik veletek!

Sokat vetettetek, de keveset hordtatok be; esztek, de nem fogtok jóllakni; isztok, de nem fogtok megrészegegni; ruházkodtok, de nem fogtok megmelegezni. Aki pénzért dolgozik, mintha lyukas erszénybe rakná a pénzét.

Így szól a Seregek URa: Gondoljátok meg, mi történik veletek!

Menjetez föl a hegyre, hordjatok fát, és építsétek fel a templomot, hogy gyönyörködjem benne, és dicsőítsenek engem! - mondja az ÚR.

Sokra számítottatok, de csak kevés lett, és amit hazahordtatok, azt is elfújtam. Ugyan miért? - így szól a Seregek URa. Azért, mert az én házam romokban hever, ti meg csak a magatok háza körül szorgoskodtok. Arra biztatja őket, hogy ismét kezdjék el a templom építését.

Ezsdrás 5.-ik fejezete:

De Haggeus próféta és Zakariás próféta, Iddó fia, prófétált a Júdában és Jeruzsálemben levő zsidóknak, Izrael Istene nevében, aki fölöttük volt.

Akkor Zerubbábel, Sealtiel fia és Jészua, Jócádák fia hozzáfogott, és elkezdte Isten házának az építését Jeruzsálemben. Velük voltak Isten prófétái, akik támogatták őket.

Első alkalommal a papok dolgoztak, most viszont a próféták is ott voltak.

Abban az időben odament hozzájuk Tattenaj, a Folyamon túli tartomány helytartója és Setar-Bóznaj meg hivatalnoktársaik, és ezt mondták nekik: Ki adott nektek parancsot arra, hogy ezt a házat fölépítsétek, és gerendázatát elkészítsétek?

Azután ezt kérdezték tőlük: Hogy hívják azokat a férfiakat, akik ezt az épületet építik?

De a zsidók vénein rajta volt Istenük szeme, ezért nem akadályozták őket, míg jelentés nem ment Dáriushoz, és levélben válasz nem érkezett rá.

Ez annak a levélnek a szövege, amelyet Dárius királynak küldött Tattenaj, a Folyamon túli tartomány helytartója és Setar-Bóznaj meg hivatalnoktársaik, a Folyamon túli tartomány tisztviselői.

Beadványt küldtek ugyanis hozzá, mely a következőképpen volt megírva: „ Dárius királynak teljes békesség!

Ez az a Dáriusz, aki szerette Dánielt. Dániel sokszor beszélgetett neki Istenről, és Dáriusz le volt nyűgözve Dániel bölcsességétől.

Tudtára adjuk a királynak, hogy elmentünk Júda tartományába, a nagy Isten házához. Azt most kötömbökből építik, és a falakra gerendákat helyeznek. Ezt a munkát gondosan végzik, és sikeresen folytatják.

Megkérdeztük az ott levő véneket, és ezt mondtuk nekik: Ki adott nektek parancsot arra, hogy ezt a templomot felépítsétek, és gerendázatát elkészítsétek?

Nevüket is megkérdeztük, hogy tudassuk veled, és megírjuk azoknak a férfiaknak a nevét, akik az élükön állnak.

Ők azonban ilyen szavakkal feleltek nekünk: Mi a menny és föld Istenének a szolgálói vagyunk, és újjáépítjük ezt a templomot, amely sok évvel ezelőtt épült. Izráelnek egy nagy királya kezdte építeni, és be is fejezte.

Őseink azonban haragra ingerelték a menny Istenét, ezért ő Babilónia királyának, a káldeus Nebukadneccarnak a kezébe adta őket, aki ezt a templomot lerombolta, a népet pedig fogságba vitte Babilóniába.

De Círusnak, Babilónia királyának uralkodása első esztendejében parancsot adott Círus király, hogy Istennek ezt a házát építsék fel.

Sőt Isten házának az arany- és ezüstedényeit is, amelyeket Nebukadneccar elhozott a jeruzsálemi templomból, és bevitt Babilon templomába, előhozatta Círus király Babilon templomából, és átadatta egy Sésbaccar nevű embernek, akit helytartóvá tett,

és azt mondta neki: Vedd át ezeket az edényeket, menj, és helyezd el a jeruzsálemi templomban, és az Isten háza épüljön fel a régi helyén!

Ekkor Sésbaccar el is jött, lerakta Isten házának az alapját Jeruzsálemben, és azóta egészen mostanáig épül, de még nincs készen.

Most azért, ha a király jónak látja, nézessen utána Babilóniában, a királyi kincstárban, hogy adott-e parancsot Círus király Isten jeruzsálemi házának a felépítésére, és a király erről szóló határozatát küldje meg nekünk! ”

Ekkor Dárius parancsot adott, hogy nézzenek utána ennek a levéltárban, ahol a kincseket szokták elhelyezni Babilóniában.

És találtak Ahmetá várában, Média tartományában egy irattekercset, amelyre ez volt írva emlékeztetőül: Círus király uralkodásának első évében parancsot adott Círus király Isten Jeruzsálemi házára nézve: Építsék fel azt a templomot, legyen olyan hely, ahol áldozatokat mutatnak be! Maradjanak meg régi alapjai, legyen a magassága hatvan könyök, szélessége is hatvan könyök!

Három sor legyen kötömbökből, és egy sor fából. A költséget a király palotájából fedezzék.

Sőt Isten házának az arany- és ezüstedényeit is, amelyeket Nebukadneccar hozott el a jeruzsálemi templomból, és vitt Babilonba, vigyék vissza, hadd kerüljenek újra a helyükre, a jeruzsálemi templomba, és helyezték el azokat az Isten házában.

Most azért, Tattenaj, a Folyamon túli tartomány helytartója és Setar-Bóznaj meg hivatalnoktársaik, a Folyamon túli tisztviselők, maradjatok onnan távol!

Hagyjátok békén az Isten háza építését! A zsidók helytartója és a zsidók vénei hadd építsék föl Isten házát a régi helyén!

Arra is parancsot adok, mit kell tennetek a zsidók véneinek a támogatására Isten házának az építésében: a király jövedelméből, a Folyamon túli adóból pontosan adják meg a költségeket ezeknek a férfiaknak, hogy ne legyen fennakadás.

Ezek a fickók meg akarták őket akadályozni, de ehelyett a király azt parancsolta, hogy adják oda az adó egy részét a templom építésének segítségére.

Adják meg nekik napról napra hiánytalanul, amire még szükség van: bikákat, kosokat és bárányokat égőáldozatul a menny Istenének, továbbá, búzát, sót, bort és olajat a jeruzsálemi papok rendelkezése szerint,

hogy mutassanak be jóillatú áldozatot a menny Istenének, és imádkozzanak a királynak és fiainak az életéért.

Arra is parancsot adok, hogy ha valaki ezt a rendeletet megszegi, annak a házából vegyenek ki egy gerendát, és őt akasszák és szegezzék rá, házát pedig tegyék szemétdombbá emiatt.

Eszter könyvében Hámán is el akarta Isten népét pusztítani, és őt is felakasztották az udvarában felállított fára. Az akasztás volt akkoriban a kivégzés egyik formája.

Így a júdai vének sikeresen folytatták az építkezést Haggeus prófétának és Zakariásnak, Iddó fiának a prófétálása szerint. Be is fejezték az építkezést, ahogyan Izráel Istene megparancsolta, és Círus, Dárius meg Artahasztá perzsa királyok elrendelték.

Elkészítették a templomot Dárius király uralkodásának a hatodik évében, az Adár hónap harmadik napjára.

Akkor örömmel ünnepelték meg Izráel fiai, a papok, a lévíták meg a többiek, akik a fogságból hazatértek, az Isten háza fölszentelését.

Az Isten háza fölszentelésekor bemutattak áldozatul száz bikát, kétszáz kost, négyszáz bárányt, és vétekáldozatul az egész Izráélért tizenkét kecskebakot, Izráel törzseinek a száma szerint.

Azután Isten szolgálatába állították Jeruzsálemben a papokat rendjeik szerint és a lévítákat osztályaik szerint, ahogyan meg van írva Mózes könyvében.

Azután a fogságból hazatértek megtartották a páskát az első hónap tizennegyedik napján.

Mert a papok és a lévíták egy emberként megtisztították magukat, mindnyájan tiszták lettek, és levágták a páskabárányt mindazoknak, akik a fogságból hazatértek, szolgatársaiknak, a papoknak és önmaguknak.

És megették azt a fogságból hazatért izráeliek, meg mindazok, akik hozzájuk csatlakozva elkülönültek az ország pogány népeinek a tisztátalanságától, és az ÚRhoz, Izráel Istenéhez folyamodtak.

Megtartották a kovásztalan kenyerek ünnepét is hét napon át örvendezve, mert megörvendezettte őket az ÚR azzal, hogy hozzájuk fordította Asszíria királyának a szívét, az pedig támogatta őket, hogy dolgozhassanak Istennek, Izráel Istenének a házában.

Ezek után az események után Artahasztá perzsa király uralkodása alatt

Artahasztá királyt a világi történelem Longimanus-nak hívja.

Ezsdrás eljött Babilóniából. Ő írástudó volt, jártas Mózes törvényében, amelyet Izráel Istene, az ÚR adott. A király pedig teljesítette minden kérését, mert vele volt Istenének, az ÚRnak az ereje.

*Izráel fiai közül is jöttek Jeruzsálembe papok, lévíták és énekesek, kapuőrök és templomszolgák Artahsasztá király uralkodásának hetedik évében.
A király uralkodásának hetedik évében, az ötödik hónapban érkezett meg Jeruzsálembe.
Az első hónap első napján határozta el, hogy eljön Babilóniából, és az ötödik hónap első napján érkezett meg Jeruzsálembe, mert vele volt Istenének a jóakarata.
Mert Ezsdrás szívből törekedett arra, hogy kutassa és teljesítse az ÚR törvényét, és tanítsa Izráelben a rendelkezéseket és döntéseket.*

Ezsdrást írnok volt, és Artahsasztá király rendeletet adott ki, hogy egy újabb csapat élén hazatérhetnek Jeruzsálembe. Ez a hazatérés második hulláma. Ez a hetedik fejezet már kb. 80 évvel az után játszódik, hogy az első emberek visszajöttek.

*Ez annak a levélnek a szövege, amelyet Artahsasztá király adott Ezsdrásnak, az írástudó papnak, aki írástudó volt, jártas az ÚR parancsolatainak az igéiben és rendelkezéseiben, amelyeket Izráelnek adott:
„Artahsasztá, a királyok királya, Ezsdrás papnak, aki a menny Istene törvényében tökéletesen jártas írástudó.*

** Asszíria királya itt Perzsia királyát jelenti*

Parancsot adok, hogy mindenki, aki országomból önként el akar menni Jeruzsálembe Izráel népe, papjai és lévítái közül, az veled mehet.

Mivel te a királynak és hét tanácsosának a kiküldöttje vagy, vizsgálj meg Júdát és Jeruzsálemet Istened törvénye szerint, amely a kezedben van.

És vidd el azt az ezüstöt és aranyat, amelyet a király és tanácsosai önként ajándékoznak Izráel Istenének, akinek a hajléka Jeruzsálemben van,

továbbá mindazt az ezüstöt és aranyat, amelyet Babilónia tartományaiban kapsz, a nép és a papok önkéntes ajándékával együtt, amit önként ajándékoznak Istenük házának, amely Jeruzsálemben van.

Ezért vásárolj gondosan ezen a pénzen bikákat, kosokat és bárányokat, meg a hozzájuk tartozó étel- és italáldozatokhoz valót, és mutasd be azokat Istenetek házának az oltárán Jeruzsálemben.

A megmaradó ezüsstel és arannyal pedig azt tegyétek, amit Istenetek akarata szerint jónak láttok megtenni, te és atyádfiai.

Az edényeket pedig, amelyeket átadnak neked Istened házának a használatára, add át Isten előtt Jeruzsálemben!

Istened házának egyéb szükségletét pedig, amelyet még fedezned kell, fedezd a király kincstárából!

Én, Artahsasztá király, parancsot adok minden kincstárnoknak a Folyamon túl: Mindazt pontosan teljesítétek, amit kér tőletek Ezsdrás pap, aki a menny Istene törvényében jártas írástudó:

ezüstöt száz talentumig, búzát száz kőrig, bort száz batig, olajat száz batig, sót pedig akármennyit.

Mindent pontosan teljesíteni kell a menny Istene parancsából a menny Istene házának a javára, hogy meg ne haragudják a királynak és fiainak az országára.

Miért mondja ezt? Mert Ezsdrás azt mondta neki, hogy az Úr keze azokkal van, akik keresik Őt, de akik megtagadják Őt, azokra Isten büntetése és haragja száll.

Tudatjuk még veletek, hogy a papokra, lévítákra, énekesekre, kapuőrökre, templomszolgákra és az Isten háza munkásaira senkinek se legyen szabad adót, beszolgáltatást vagy vámot kivetni.

Te pedig, Ezsdrás, Istenednek benned levő bölcsessége szerint rendelj ítélőbírakat, hogy ítélkezzenek az egész Folyamon túli népen, mindazokon, akik ismerik Istened törvényeit. Aki pedig nem ismeri, azt tanítsátok meg rá!

Mindazokra, akik nem teljesítik Istened törvényét és a király törvényét, pontosan szabják ki az ítéletet: vagy halált, vagy száműzetést, vagy pénzbüntetést, vagy börtönt!”

Ezsdrás válasza:

Áldott az ÚR, őseink Istene, aki arra indította a király szívét, hogy fölékesítse az ÚR házát Jeruzsálemben. Kiterjesztette rám a királynak, tanácsosainak és a király minden hős vezető emberének a szeretetét. Én pedig megerősödtem, mert Istenemnek, az ÚRnak a hatalma volt velem, és családfőket gyűjtöttem Izráelből, hogy jöjjenek velem.

Ezsdrás nagy tekintélynek örvendhetett a királynál, és így a király ilyen parancsolatot adott neki, amelyben elrendeli, hogy az adókat is az építésre fordítsák. Megdöbbenő viszont, hogy milyen kevesen indultak vele vissza, hisz a király mindenkit elengedett, aki menni akart, de csak 1754 férfi indult vissza. A zsidók Perzsiában elkezdtek kereskedni, és üzleti életben dolgozni, és sikeresek és gazdagok lettek, ezért aztán nem nagyon akartak visszamenni a nehézségek közé Izraelben, ahol sok kemény munkára volt szükség a megélhetésre.

A 8.-ik fejezetben olvashatjuk azoknak a névsorát, akik Ezsdrással indultak. Lévitákat is vittek magukkal és elindultak hazafelé. A 21.-ik verstől:

Ekkor böjtöt hirdettem ott az Ahavá-folyó mellett, hogy megalázzuk magunkat Istenünk előtt, és jó utat kérjünk tőle magunknak, hozzátartozóinknak és minden jószágunknak. Mert szégyelltem sereget és lovasokat kérni a királytól, hogy oltalmazzanak az ellenséggel szemben az úton, hiszen azt mondtuk a királynak: Istenünk ereje mindazoknak a javára van, akik őt keresik, de hatalma és haragja fordul mindazok ellen, akik őt elhagyják.

Ezsdrás elmondta a királynak, hogy az Isten milyen nagyszerű és hatalmas, és hogy gondot visel azokra, akik Őt keresik. A király sok kincset adott nekik, és most egy hosszú és veszélyes út áll előttük, hisz a föld tele van nomád törzsekkel, akik kifosztják az összes karavánt, amely az útjukba kerül. Az út Perzsiából Jeruzsálembé kb. 4 hónapig tartott, és csak nagyon lassan tudtak haladni. Mivel azonban annyira sokat büszkélkedett Istenről a király előtt, ezért nem merte őt megkérni, hogy katonai védelmet adjon nekik.

Böjtöltünk tehát és könyörögtünk ezért Istenünkhöz, ő pedig meghallgatott minket. Ezután kiválasztottam a papok vezetői közül tizenkettőt, Sérébját, Hasabját és még tíz szolgatársukat. Megmértem előttük az Istenünk házána ajándékozott ezüstöt, az aranyat és az edényeket, amelyeket a király, a tanácsosai, vezető emberei és az egész ott élő Izráel ajándékozott.

Ezután elindultunk az Ahavá-folyó mellől az első hónap tizenkettedik napján, hogy Jeruzsálembé menjünk. Istenünk ereje velünk volt, és megmentett bennünket az úton ólálkodó ellenségtől.

Amikor megérkeztünk Jeruzsálembé, három napig pihentünk.

A negyedik napon azután megmérték az ezüstöt, az aranyat és az edényeket Istenünk házában, és átadták Merémót papnak, Úrijjá fiának. Vele volt Eleázár, Fineás fia, és mellettük volt Józábád, Jésúa fia, meg Nóadjá, Binnúj fia, léviták.

Mindent megszámoztak és megmérték, és ugyanakkor följegyezték az egész súlyt.

Amikor megérkeztek a fogságból a számûzöttek, égőáldozatot mutattak be Izráel Istenének: tizenkét bikát egész Izráelért, kilencvenhat kost, hetvenhét bárányt, tizenkét vétékáldozati bakot, mindezt égőáldozatul az ÚRnak.

És átadták a király rendelkezését a királyi kormányzóknak és a Folyamon túli helytartóknak. Ezek támogatták a népet és az Isten házát.

Ezeknek végeztével eljöttek hozzám a vezető emberek, és ezt mondták: Izráel népe, még a papok és léviták sem különültek el az ország népeitől, a kánaániak, hettiták, perizziek, jebúsiak, ammóniak, móábiak, egyiptomiak és emóriak utálatos szokásaitól,

mert ezeknek a leányai közül vettek feleséget maguknak és fiaiknak, úgyhogy összekeveredett a szent mag az ország népeivel, sőt a vezető emberek és elöljáróik jártak élen ebben a hűtlenségben.

Isten azt rendelte el amikor bejöttek a földre, hogy nem házasodhatnak az ott levő népek fiaival és lányaival, hanem elkülönülve kell élnenek, mert ők Isten szent nemzete. Ennek az oka az volt, hogy Isten a szent magot az Ő Fiának eljöveteleig meg akarta őrizni, ugyanakkor annak is fennállt a veszélye, hogy elkezdik imádni a kánaáni isteneket. Isten tehát megtiltotta a keresztbe házasodást, de csak a zsidóknak, hisz ez nem volt egy általános rendelet a többi nemzet számára. Még Boáz, Dávid dédnagyapja is egy moábi nőt vett feleségül, és az ő leszármazottjuk volt később maga a Krisztus.

Ezsdrás azért jött, hogy az embereket Isten törvényeire tanítsa. A zsidók azért kerültek fogságba 70 évig, mert nem engedelmeskedtek Istennek, és most alig 80 évnyi visszatérés után ismét a régi bűneikben éltek. Amikor ezt Ezsdrás megtudta...

Amikor meghallottam ezt a dolgot, megszagattam a ruhámat és köpenyemet, téptem a hajamat és szakállamat, és összetörve ültem.

Akkor hozzám gyűltek mindazok, akik remegve gondoltak Izráel Istenének az ígéire a fogságból hazatértek hűtlensége miatt. Én pedig összetörve ültem egészen az esti áldozatig.

Az esti áldozatkor pedig fölkeltem onnan, ahova leroskadtam, majd megszagattam ruhában és köpenyben térdre hulltam, imádkozva emeltem kezeimet Istenem, az ÚR felé,

és ezt mondtam: Istenem! Szégyenkezem és pirulok, amikor fölemelem arcomat hozzád, Istenem, mert bűneink elborították fejünket, és vétküink az égig növekedett.

Őseink idejétől fogva mind a mai napig nagy vétekben vagyunk, és bűneink miatt jutottunk királyainkkal és papjainkkal együtt más országok királyai kezébe, fegyverre, fogságba, prédára és arcunk szégyenére, ahogyan ma is van.

Még csak rövid ideje annak, hogy megkönyörült rajtunk Istenünk, az ÚR, mert megengedte, hogy maradjanak közülünk megmenekültek, és adott nekünk egy talpalatnyi földet szent helyén, földerítette tekintetünket Istenünk, és hagyta, hogy egy kissé feléledjünk szolgáságunkban.

Mert szolgák vagyunk, de Istenünk szolgáságunkban sem hagyott el bennünket. Kiterjesztette ránk a perzsa királyok szeretetét, és megengedte, hogy feléledve fölemelhessük Istenünk házát, hogy helyreállítsuk azt romjaiból, és védőfalat adott nekünk Júdában és Jeruzsálemben.

És most mit mondjunk ezután, Istenünk? Hiszen elhagytuk parancsolataidat, amelyeket szolgálád, a próféták által adtál, amikor ezt mondtad: Az a föld, amelyre bementek, hogy birtokba vegyétek, tisztátalan föld, az országban lakó népek tisztátalansága és utálatos szokásai miatt, mert megtöltötték azt egyik végétől a másikig tisztátalanságukkal.

Azért ne adjátok hozzá leányaitokat az ő fiaikhoz, és az ő leányaikat se vegyétek feleségül fiaitoknak, és ne keressétek soha békességüket, sem javukat; akkor megerősödtek, élhettek a föld javaival, és örökségül hagyhatjátok azt fiaitokra örökre.

Mindazok után, amik utolértek bennünket gonosz tetteink és nagy bűneink miatt, te Istenünk, bűneinkhez képest kíméletesen bántál velünk, sőt megengedted, hogy közülünk néhányan megmeneküljenek.

Vajon ha újból megszegjük parancsolataidat, és összeházasodunk ezekkel az utálatos népekkel, nem semmisíthetsz-e meg bennünket haragodban úgy, hogy még menekült se maradjon?!

URam, Izráel Istene! Igaz vagy te, hiszen megmaradhattunk mint menekültek, ahogyan ma is van. Mi vétkesek vagyunk előtted, pedig így senki sem állhat színed elé!

Ez volt Ezsdrás nagyszerű imája, mely azt mutatja, hogy nagyon jól ismerte Istent, Isten akaratát. Elismeri, hogy Isten ítéletei könyörületesek, mert nem ítélte el őket annyira, amennyire megérdemelték volna. Most ismét ugyanazt teszik, amit azelőtt. Mit mondhatunk erre? Ezért imádkozik Istenhez az emberekért.

Míg Ezsdrás imádkozott, és vallást tett sírva és leborulva az Isten háza előtt, Izráelből igen nagy gyülekezet gyűlt hozzá: férfiak, asszonyok és gyermekek, mert a nép igen keservesen sírt.

Akkor megszólalt az Élam fiai közül való Sekanjá, Jehiél fia, és ezt mondta Ezsdrásnak: Hűtlenek lettünk Istenünkhöz, mert idegen nőket vettünk feleségül az ország népei közül. De ennek ellenére is van reménysége Izráelnek.

Most azért kössünk szövetséget Istenünkkel úgy, hogy elbocsátjuk mindezeket az asszonyokat és gyermekeiket, uramnak és azoknak a tanácsa szerint, akik remegve gondolnak Istenünk parancsolatára. A törvény szerint kell eljárni.

Nagyon kemény rendelkezés volt. Korábban említettem, hogy a keresztházasságot csak a zsidóknak tiltotta meg Isten, nekünk keresztényeknek viszont azt mondja: „Ne legyetek felemás igában egy hitetlennel.” Nem vehettek el egy hitetlen, mert megszegitek Isten törvényét.

Itt viszont nagyon kemény dolgot kellett megtenni:

Erre az egész gyülekezet hangosan ezt válaszolta: Igen! A te beszéded szerint kell tennünk!

Nagyon kegyetlennek tűnt, de nem volt más út, mert ez volt a túlélés egyetlen lehetősége. A feleségektől és gyerekektől elkülönültek, és azóta az emberek Izraelben sok bűnt követtek el, de a bálványimádás azóta nem fordult elő köztük. Úgy tűnik, hogy ez volt a megoldás.

A könyv végén olvashatjuk azoknak a neveit akik ebben a dologban részt vettek, és így fejeződik be Ezsdrás könyve.

82 perc